



## זהר שיר השירים

מייך, תפוחים ליישב הרצון שלא יזיק הייך, וכל זה למה, "כי הולת אֶהְבֶּה אָנִי" בגלות, ומי שמייחד שם הקדוש צריך לייחד דין בהרמים, ולהכליל אותם כראוי, להמתיק ולתקן הכל כראוי, וכוונת היחוד סומך לה לכנסת ישראל בגלות. (זהר חלק ג-מ).

### סוד שם הוי' ברוך הוא

"שְׁמָאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיְמִינֵנוּ תַחֲבֹנְנֵי".  
אמר רבי אלעזר למדנו שהשם הקדוש הוא התחלת הכל, עליון הכל, קדושת הכל, הכל נכלל בו, ו' מזרח, הוא התחלת ההארה<sup>[פ]</sup>, הולך ומשוטט ומוציא לדרום, ודרום יוצא, והוא תולה בהתחלת המזרח, ה' דרום<sup>[פ]</sup>, ממנה יוצא דרום בעולם, שנכנס ו' התחלת המזרח והוציא לדרום, ומן ה' תלויים דרום וצפון, וזה אשר ביניהם, ו' מזרח, ה' דרום וצפון תלויים בה<sup>[פ]</sup>, ו' באמצע, וזה הוא שנקרא בן זכר, לפיכך הוא בין צפון לדרום, ועל זה למדנו, מי שנותן ממתו בין צפון לדרום, יהיו לו בנים זכרים, שהרי הסוד ההוא שנקרא בן זכר הוא בין

צפון לדרום, ה' העליונה בה תלויים צפון ודרום, ובן זכר ביניהם בסוד (יו"ה) [וא"ו]<sup>[א]</sup>. ה' האחרונה מערב<sup>[ב]</sup>, ועל זה למדנו, שמצד החכמ"ה נאחו ותולה חסד העליון, ומצד הבינ"ה תלויה הגבורה<sup>[ב]</sup>, כדמיון זה נאחו הכל זה בזה, קרנות המזבח כמו כן הוסבו ובא לו לקרן דרומית מזרחית, שהדרום תוקפו במזרח, שהוא התחלת זריחת השמש<sup>[א]</sup>, ותוקף השמש עקרו הוא בהתחלה, מזרחית צפונית, כיון שהדרום לקח תוקפו של המזרח הוא מאיר לצפון, והצפון נכלל בדרום, שהרי השמאל נכלל בהימין, צפונית מערבית, שהרי המערב שהיא ה' האחרונה מקבלת מצפון<sup>[א]</sup>, ולכך צפון הולך למערב, מערבית דרומית, שהיא הולכת להתחבר בדרום<sup>[א]</sup>, כמו שהדרום תולה במזרח ותוקפו הולך לראשונה אף כך מערב הולך להתחבר בדרום, זהו שכתוב "וימינו תַחֲבֹנְנֵי", ימינו זה הוא דרום, לפיכך היא יונקת משני הצדדים מצפון ומדרום, זהו שכתוב "שְׁמָאֵלוֹ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיְמִינֵנוּ תַחֲבֹנְנֵי", שמאלו זה הוא צפון, וימינו זה הוא דרום.

### זיו הזהר

פז. היינו ספירת החכמה, ואומר אזיל ושטט ואפיק לדרום, כוונתו על ספירת החסד, כי החסד הוא קו החכמה, ולכך אמר אזיל ושטט, משמעותו מרחק, כיון שאין החסד יוצא מן החכמה בסמיכות אלא באמצעית הבינה ורק הוא מחובר ותולה בקו בהתחלת המזרח דהיינו חכמה שהיא נקראת ראשית הבריאה.

צ. ברזא דוא"ו כצ"ל, ובהר איתא ברזא דיו"ה וקשה לפרשו בדחוק.

צא. זו המלכות.

צב. פירוש כמו שהחסד תולה על ידי קו בחכמה כן הגבורה תלויה על ידי קו הבינה.

צג. פירוש שהחסד נאחז בחכמה.

צד. פירוש שהמלכות עיקר בינה הוא מן גבורת ודינים.

צה. פירוש שהיא משתוקקת לקבלת שפע של חסדים.

פח. עתה אומר שה"ה הראשונה מן השם היו"ה נקשרת בדרום, היינו שממנה יוצאה הדרום לעולם, פירוש שממנה יוצא ספירה הראשונה לעולם, שהוא ספירת החסד אשר בששת ימי המעשה שנברא בהם העולם, ומבאר עוד כונתו שהלא בתחלה אמר שהחסד תולדת החכמה ועתה אומר שהוא תולדת הבינה, לכך מפרש ששניהם אמת, כיון שנכנס החכמה הבינה ועל ידי הזדווגות הזאת יצא החסד לעולם.

פט. עתה מפרש עוד לבל נחשוב שהחסד הוליד והוציא לשאר הספירות כמו שהבינה הולידה והוציאה להחסד, לכך מבאר שלא כן